

အလေး
တန်

နိဒါန်း

ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းအတွင်းမှ ဇာတ်ကောင်နှင့် အသွင်သဏ္ဌန်တူညီနေသူများ ဒေသတစ်နေရာရာတွင် တကယ်ရှိနေခဲ့ပါလျှင် အထူးပင် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။ ။ မည့်သူ့ကိုမျှ ရည်ရွယ်ရေးသားခြင်းမဟုတ်ပါကြောင်း ပြောလိုပါသည်။ ။

လေးစားခြင်းအားဖြင့်

သူဝေး

* * *

(1)

“ထွက်သွား”

“ကျက်သရေမရှိတဲ့ နာနာဘာဝ ထွက်သွား”

“ငရဲကောင်...အမျိုးယုတ်”

“မီးနဲ့ ရှို့ပစ်ကြမယ်ဟေ့”

“ထွက်သွားကြစမ်းပါ။ ငါတို့ ကို ဒုက္ခမပေးပါနဲ့ ”

“.....”

“.....”

အော်ဆဲ နှင်ထုတ်နေကြတယ်။

လူတစ်စု အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှေ့မှာ စုဝေးပြီး အဲဒီ အိမ်ကလေးကို ခဲလုံးတွေ၊ တုတ်ချောင်းတွေ၊ ပြောင်းဖူးရိုးတွေ၊ ပုပ်ပွန်စော်နေတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေနဲ့ ပစ်ပေါက်နေကြတယ်။

အဲဒီ လူတစ်စုထဲမှာ ကျွန်တော် မပါပါဘူး။

ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က သူတို့ ပစ်ပေါက်နေတဲ့ အိမ်ကလေးထဲမှာ ရှိနေလို့ ပေါ့။

ဒေါ်လေးကတော့ တရှိုက်ရှိုက် ငိုရင်းနဲ့ ပဲ အသုံးတည့်မယ့်ပစ္စည်း

တွေကို ရွေးချယ်ပြီးအိတ်ထဲ ထည့်နေပါတယ်။ မနက်စောစောမှာ ပဲ ထွက်ခွာနိုင်ဖို့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ ပြင်ဆင်ရပါလိမ့်မယ် ။ ငွေအဖြစ်ပြောင်းလဲလို့ ရမယ့်(ရောင်းစားလို့ ရမယ့်)ပစ္စည်း အချို့နဲ့ အမှတ်တရ ပစ္စည်းအချို့ကိုပဲ ယူခဲ့ရတော့မှာ ပဲလို့

သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်းပြောနေတယ်။

အိမ်သေးသေးလေးထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ရှုပ်ပွလို့ ပေါ့။ ကျွန်တော့်အဖေ နဲ့ အမေတွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို သူဂရုတစိုက်နဲ့ ထုတ်ပြီးအိတ်ထဲ ထည့်ရှာတယ်။ မိုးကာသားနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ အိတ်ကြီးသုံးလုံးလောက်ရှိတော့မှ အဲဒီ လိုပစ္စည်းထည့်တာကို သူရပ်လိုက်တယ်။သူချန်ရစ်ရတော့မယ့် ပစ္စည်းတွေကိုလည်း နှမြောဝမ်းနည်းစွာ ကြည့်နေပါ သေးတယ်။

ကျွန်တော်က ဒေါ်လေးမြင်ကွင်းနဲ့ လွဲနေအောင် မျက်နှာကို ဟိုဒီကြည့်နေရတယ်။ နောက်တော့ ဒေါ်လေးဟာပစ္စည်းအပြည့်နဲ့ မိုးကာအိတ်ကြီးသုံးလုံးကို သူတစ်ယောက်တည်း သယ်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ အားမတန်မှန်း သိလျှက်နဲ့ သူအတင်းလုပ်ပါတယ်။ မရပါဘူး။ လက်ထဲကနေ အိတ်တွေ လွတ်ကျတယ်။သူ ထပ်ကြိုးစားတယ်။ မရ ပါဘူး။ သူနှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားတယ်။မရပါဘူး။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်မှာ တော့ သူခါးညွတ်ပြီးတောင် လဲကျသွားပါတယ်။ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်တော့ဘဲ မိုးကာအိတ်တွေကို ကူသယ်ဖို့ ပြင်လိုက်ပါတယ်။

“မထိနဲ့ . . .နင့်လက်နဲ့ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို မထိနဲ့ ။ နင့်လက်နဲ့ ဘာကိုမှ မထိနဲ့ ”

ရူးသွပ်နေတဲ့ အရိုင်းအစိုင်းတစ်ကောင်လို ဒေါ်လေးက စူးစူးရဲရဲ အော်နေပါတယ်။ နောက်ပြီး သူငိုတယ်။ ဘယ်တော့မှ မပြီးဆုံးတော့မ

ယ့်ဝမ်းနည်းမှုမျိုးနဲ့ ကို သူ ငိုနေတော့တယ်။

“ညီမလေးရေ . . မင်းကတော့ ငါဒီလိုဖြစ်နေတာတွေ မမြင်နိုင်တော့ဘူးပေါ့”

ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်တဲ့ သူ့တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးကိုလည်း တိုင်တည်သေးတယ်။ သူ့ညီမဆိုတာ ကျွန်တော့်အမေပါ။ သူဒီလိုဖြစ်တာကို ကျွန်တော်မနှစ်သိမ့်နိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ များကျွန်တော်ဟာအခုချိန်မှာ သူ့ရဲ့ ပုခုံးလေးကို ကိုင်ပြီး အားပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် သူ့ကို သတ်တာနဲ့ တောင် တူသွားပါလိမ့်မယ်။

ပြတင်းပေါက်ကလေးနား သွားပြီး ကျွန်တော် အဝေးငေးနေလိုက်ပါတယ်။ ကြယ်တွေ အရောင်ဖျော့ လာပြီ။

လေညင်းထဲမှာ လည်း အအေးဓာတ်တွေ လျော့နည်း လာပြီ။ ပုန်းလျှိုးပြီး နေထိုင်တတ်တဲ့ ပိုးကောင်ကလေးတွေရဲ့ အော်သံကိုလည်း မကြားရတော့ဘူး။မကြာခင် မိုးလင်းတော့မှာ ပဲ။

ဒေါ်လေးဟာ အကြာကြီးငိုရလို့ မောသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ မိုးကာအိတ်ကြီးတွေပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး တမှေးအိပ်ပျော်သွားသေးတယ်။ ဒေါ်လေး ပင်ပန်းနေမှန်း ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒီနှစ်ပိုင်းအတွင်း သူ့လောက်ပင်ပန်းမယ့်သူ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ တောင်မထင်ပါဘူး။ သူတကယ်ပဲ ကံဆိုးခဲ့သူပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေမျိုးအဖြစ် အတူနေထိုင်နေရတာ က သူ့အတွက် တကယ့် အမှောင်ငရဲပါပဲ။ ရွာသားတွေရဲ့ ငြိုငြင်ဖယ်ကျဉ်မှုကို ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ခံရတယ်။သူ့မှာ အပြစ်လုံးဝမရှိဘဲနဲ့ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်လို ဒဏ်ခတ်ခံ နေရတယ်။ ဘယ်အချိန်မှာ မှ သူဒီဒုက္ခ တွေက လွတ်မြောက်မ လဲ။ကျွန်တော် သေမှ လား။ ဒါမှ မဟုတ် သူသေမျှလား။ တစ်ယောက်ယောက်သေမှ အဆင်ပြေမယ့် ပြဿနာမျိုး

တွေ ဒီလောကမှာ ဘယ်လောက်တောင် များများ ပြားပြား ရှိသလဲ။ တကယ်တော့ အဲဒီ မေးခွန်းအတွက် အဖြေရှိရင် ကျွန်တော် မသိချင်ပါဘူး။

ဟိုး... ရွာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းက တောင်တန်းမည်းမည်းကြီးတွေကို လူထွားကြီးတစ်ယောက်လို မြင်တယ်။ ဒါ ကျွန်တော်နောက်ဆုံးမြင်ခွင့်ရသွားတဲ့ ရွာရဲ့ ရှုခင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ မနက်ဖြန် ဆိုရင် ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ...နောက်ထပ်မကြာခင်နာရီပိုင်းလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့ နှုတ်ဆက်သူမဲ့စွာ ထွက်သွားရတော့မှာ ။ နေရောင်ခြည်ထွက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထွက်သွားရတော့မှာ ။

မိနစ်အတော်ကြာ အိပ်ပျော်သွားတဲ့ ဒေါ်လေးဟာ ရုတ်ခနဲ နိုးလာတယ်။ သူအိပ်မက်ထဲမှာ တောင် ပျော်ရွှင်မှုမရခဲ့ဘူးထင်ရဲ့ ။ မိုးကာအိတ်ကြီးတွေကို လက်ထောက်ပြီး သူကမန်းကတန်း ထရပ်တယ်။ ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ကို ကြည့်တယ်။ သူမျက်နှာစိုထိတ်သွားတယ်။ သူဟာတစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်လိုမျိုး မိုးလင်းသွားမှာ ကို ကြောက်ရွံ့နေတယ်။ တကယ်တော့ မိုးလင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဒီအိမ်ကနေ မထွက်ခွာနိုင်မှာ ကို စိုးရိမ်နေတာပါ။

သူ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ ကျွန်တော်ကိုပြောပါတယ်။ မိုးကာအိတ်ကြီးနှစ်လုံးကို မနိုင်မနင်းနဲ့ မရင်း...

“ငါတို့ မြန်မြန်သွားရမယ်”

တဲ့ ။ ကျွန်တော်က ကျန်တဲ့ မိုးကာအိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုမသယ်ခဲ့ရပါတယ်။

အိမ်အပြင်ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ အကြောင်သားငေးကြည့်နေမိသေးတယ်။ အိမ်အပြင်မှာ တော့ ခဲလုံးတွေ၊ ကုလားထိုင်အင်္ကျီအပွဲတွေ၊ အမှိုက်သရိုက်နဲ့ စားကြွင်းစားကျန်တွေ၊ ခေါင်မိုးပေါ်ကြည့်မိ

တော့ ဖိနပ်စုတ်တွေနဲ့ တခြား တိုလီမိုလီတွေ အများကြီးပါပဲ။

အရင်နေ့တွေက မြင်ကွင်းများ စွာကိုလည်း အလိုလို ပြန်မြင်မိလာတယ်။ ရွာသားတွေဟာ သုံးရက် ဆက်တိုက် ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို ခဲတွေ၊ အညစ်အကြေးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အမှိုက်သရိုက် အပုပ် အပွတွေကိုလည်း အိမ်ရှေ့တည့်တည့် လာစွန့်ပစ်ကြတယ်။ စုန်းပညာ တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နှင်ထုတ် သလိုမျိုးသူတို့ ပြုမူကြတယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကို ကာကွယ်မယ့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ အိမ်ထဲက မထွက်ရဲခဲ့ပါဘူး။ ဒေါ်လေးကတော့ ပိုးကောင်ကလေးတွေဖောက်ထားတဲ့ အိမ်နံရံ အပေါက်ထဲကနေ အပြင်က ရွာသားတွေကိုချောင်းကြည့်ခဲ့သေး တယ်။ သုံးရက်လုံးလုံး အိမ်ငယ် ကလေး ထဲမှာ ပိတ်လှောင်နေခဲ့ပြီး မုန်လာဥနီ တွေကိုသာမြိုးမြိုးခြံခြံ စားခဲ့ရတယ်။

တကယ်တော့ မုန်လာဥနီတွေကို နေ့တိုင်းစားသောက်ရအောင်ကျွန်တော်တို့ မနှစ်သက် ခဲ့ပါ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တခြားရွေးချယ်စရာလည်း မရှိဘူးလေ။ အကယ်၍ အခုသာကျွန်တော်တို့ ဒီရွာကနေ ထွက်မသွားခဲ့ဘူးဆိုရင် နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ဒီအိမ်နဲ့ အတူ ကျွန်တော်တို့ ကိုပါ မီးရှို့ပစ်လိမ့်မလားပဲ။

နောက်ဆုံးမှာ တော့ ဒေါ်လေးဟာ ဒီအိမ်၊ ဒီရွာကနေ ထွက်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါ တော့တယ်။

* * *

(2)

ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ပြန်မပြောချင်တဲ့ လူတွေရှိတယ်။

ကျွန်တော်က အဲဒီ လူတွေထဲက တစ်ယောက်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လုံးဝမပြောပြချင်တဲ့ အကြောင်းကို အခုနည်းနည်းပြောပြပါမယ်။

ဂျူးလီးယက်ဆီဇာက ဓားကို လက်နဲ့ ကိုင်မှာ ပါ။ ဂျေ-အက်ဖ်-မိလက်ကလည်း “ကောက်သင်း ကောက် သူများ ” ပန်းချီကားကို လက်နဲ့ ဆွဲမှာ ပဲ။ လောင်းဖဲလိုက်က’ ဟိုင်ယာဝါသာ’ ကို လက်နဲ့ ရေးမှာ သေချာပါတယ်။ ဆော့ဒရေးတီးကလည်း သူမော့သောက်မယ့် အဆိပ်ခွက်ကို လက်နဲ့ ကိုင်မှာ ပါပဲ။ အိုင်းစတိုင်းလည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ အီကွေးရှင်းတစ်ခုကို လက်နဲ့ ရေးလိမ့်မယ်။ ငှက်ကလေးတွေကတော့ လက်နှစ်ဖက်...အင်း...တောင်ပံတွေကိုပေါ့ ဆန့်တန်းပြီး ပျံသန်းကြရ တယ်။

လက် မရှိရင် လက်ပတ်နာရီ ပတ်လို့ မရဘူး။ လက်သည်းနီဆိုးလို့ မရဘူး။ စိုက်ခင်းထဲမှာ အားလူးတူးလို့ မရ ဘူး။ ချစ်သူမေးဖျားလေးကို ကိုင်လို့ မရဘူး။ လက်ဝှေ့ထိုးဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ဂိုးသမားလည်း လုပ်လို့ မရဘူး။ သေနတ်ပစ်ဖို့ လည်း သိပ်ခက်ခဲသွားပြီ။ အားလုံးထက်အဆိုးဆုံး ကတော့ အညစ်ကြေးစွန့်ပြီးရင်တောင် သန့်ရှင်း ဖို့ အတွက် သူတစ်ပါးအကူအညီ ယူရတော့မှာ ပဲ။ လက်တွေကလူတစ်ယောက်အတွက် သိပ်ကို အရေးကြီးတယ် ဆိုတာကို လက်ရှိတဲ့ လူတွေကော၊ လက်မ

ရှိတဲ့ လူတွေကောသိကြမှာ ပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ လက်တွေ့အကြောင်းတွေရင် လက်တွေ့တုန်လာပါတယ်။ အဲဒီလို လက်တွေ့ တုန် ရာကနေ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လာပြီး...

‘အား...’

လို့ အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်ဟစ်ပစ်တတ်တော့တာပဲ။ လက်တွေ့နဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော် နာကျင်ပြီး စိတ်လွတ်သွားတတ်သူပါ။ လက်တွေ့အကြောင်း တွေးလိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်လက်တွေ့က ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် လာညစ်တော့ မတတ် ခံစားရတာ ကျွန်တော်ပါ။

ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ခင်ဗျားတို့ သိချင်မှာ ပဲ။

ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြသွားပါ့မယ်ဗျာ။

* * *

အသက်လေးဆယ်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ အသက်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေး တစ်ယောက် တို့ ဟာ ဝေးခေါင်ဖျားတဲ့ ဇနပုဒ်ရွာကနေတစ်ဆင့် တဖိတ်ဖိတ်လက် ခမ်းနား တဲ့ မြို့ပြကြီး တစ်မြို့ဆီ တစ်နေ့ ရောက်ရှိလာလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင် ထင်မထားခဲ့ကြပါဘူး။

အဲဒီ အသက်လေးဆယ်အရွယ် မိန်းမဟာ ဒေါ်လေးဖြစ်ပြီး အသက်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေး တစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ တကယ် ဒီလိုမြို့ကြီးဆီ ရောက်ရှိရလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ လုံးဝ

လုံးဝ ထင်မထားခဲ့ပါဘူး။ ကမ္ဘာကြီးကျယ်ဝန်းကြောင်း အခုမှ ပက်ပင်း သိရတော့တယ်။

မြင့်မားတဲ့ တိုက်တွေဟာ လူတွေတည်ဆောက်ထားတဲ့ အရာတွေမှ ဟုတ်ပါရဲ့ လားလို့ မော့ကြည့်ရင်း သံသယဝင်နေမိတယ်။ တန်းစီပိတ်ဆို့ နေတဲ့ ယာဉ်တွေကို အပေါ်စီးကကြည့်ရင် သိပ္ပံနဂါးတစ်ကောင်နဲ့ တူနေ မလားပဲ။ နေအိမ်တချို့ထက်တောင်ကြီးမားနိုင်တဲ့ (Pepsi)အချို့ရည် ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ကြီးအောက် ဖြတ်လျှောက်ရတာ ရင်ဖိုလိုက်တာ။

ငှက်တွေကလည်း သူတို့ နားခိုဖို့ သစ်ကိုင်းစိမ်းစိမ်းကလေးတွေကို တပင်တပန်း လိုက်ရှာနေရတယ်။ စက်ရုံတွေကလည်း ပူးကပ်ပြည့်ကြပ် လို့ ။ အဲဒီ စက်ရုံတွေကနေ မိုးသားထက်ကို ဆန်တက်သွားတဲ့ မီးခိုးလုံးကြီး တွေက နတ်ဆိုးရဲ့ ဧည့်ခန်းစားပွဲမှာ အလှထိုးတဲ့ ပန်းပွင့် အိုကြီး တွေလိုပဲ။ လူတွေ ရဲ့ စကားတွေထက် စက်တွေရဲ့ အော်ဟစ်သံ တွေက ပိုဆူညံတယ်။

ကုဗအစိုင်အခဲ ရှုခင်းတွေဟာ မြို့ပြရဲ့ သင်္ကေတပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါ်လေးဟာ စိတ်ညစ်စရာ တွေကိုတောင် ခဏမေ့ပြီး မြင်မြင်သမျှမှာ ငေးမောနေမိပါသေးတယ်။ မြို့ပြမြင်ကွင်းမှာ နစ်ဝင်ရင်း ရွာမှာ

ချန်ခဲ့ရတဲ့ ဂေါ်ဖီစိုက်ခင်းကြီးတွေကိုတောင် လွမ်းသလိုလို ဖြစ်မိ သေးတယ်။ ထားပါတော့ . . . အဲဒါတွေ . . . ။

မြို့ကိုရောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး ကံကောင်းခဲ့တာက နေထိုင်ဖို့ အိမ်တစ်လုံးကို အခက်အခဲ နည်းစွာနဲ့ ရှာတွေ့ခဲ့တာပဲ။ မြို့စွန့်ကဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ငှားလို့ ရခဲ့ပါတယ်။

အိမ်ဆိုတာထက် ဂိုဒေါင်သေးသေးလေးနဲ့ ပိုတူနေပါတယ်။ ခေါင်မိုး ကလည်း ဝင်ခါနီး နေလို ခုံးခုံးကလေး ဖြစ်နေသေးတယ်။ လေလုံမိုးလုံ

ရှိပေမယ့် အနံ့အသက် ဆိုးဝါးလှပါတယ်။ ကုန်ပစ္စည်းတစ်မျိုးကို လအတန်ကြာ အောင် လှောင်ထားခဲ့လို့ ထင်တယ်။ နေ့ဘက် အလင်းသိပ်ရပုံ မပေါ်လို့ ဒေါ်လေးက . . .

‘ကျွန်မကတော့ ပြတင်းအသစ်ထပ်ဖောက်ချင်တယ်’

လို့ အိမ်ရှင်ရှင်ဦးလေးကြီးကို ပြောပါတယ်။ ဦးလေးကြီးကလည်း ပြေပြေလည်လည်ပဲ။

‘ခင်ဗျားအဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါ’

တဲ့ ။ ဦးလေးကြီးက သဘောကောင်းတဲ့ မျက်နှာပေါက်နဲ့ ပါ။ ဒေါ်လေးနဲ့ အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီး အိမ်ငှားစာချုပ် ညှိနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အနောက်ဘက်အခန်းထဲ လျှောက်ကြည့် နေလိုက်တယ်။ အနောက်ထဲ ရှည်ဝင်သွားတဲ့ အိမ်တစ်လုံးပေါ့။ မီးဖိုခန်းအပြင် အခန်းခွဲနှစ်ခု အပိုပါတယ်။ ဧည့်ခန်းကတော့ ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖြစ်နေပါတယ်။ အိပ်ခန်းထဲက မျက်နှာကျက်တွေ ကတော့ ကွာကျနေပါပြီ။ ကြွက်တွေဖလူးဖလဲ ဖြတ်ပြေးသွားသံ ကိုလည်း ကြားရသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဒေါ်လေးအနား ပြန်ရောက်လာတော့ . . .

“မိုးရွာရင်တော့နည်းနည်းစိုးရိမ်ရတယ်”

လို့ အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီးက ပြောတယ်။

“ခေါင်မိုးမလုံလို့ လား”

“ခေါင်မိုးမလုံလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီရပ်ကွက်က မြေနိမ့်ပိုင်းမို့လို့ ရေဝင်တယ်”

လို့ အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီးက ဒေါ်လေးကိုကြည့်ပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော်အိမ်ပေါက်ဝ အနားသွားပြီး အိမ်ခေါင်မိုး အစွန်းက ငှက်အိမ်သေး

သေးလေးကို မော့ကြည့်နေမိတယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ကျွန်တော်နှစ်သက်
တာ ဒီငှက်အိမ်ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ ငှက်တွေတော့ မရှိဘူးထင်တယ်
။ ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ အပြင်ခဏ သွားတာ လည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာ ပေါ့
။

အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီးက ပြန်ခါနီး ကျွန်တော့်ကျောကုန်းကို ပုတ်ပြီး
ပြောသွားသေးတယ်။

“ခါးကုန်းလေးရေ...မင်းဒီအိမ်မှာ နေရင်းနဲ့ ပျော်သွားမှာ ပါ”

တဲ့ ။ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက် ကြောင်သွားတယ်။ ဒေါ်လေးကလည်း
ရုတ်ခနဲ အိမ်ရှင်ဦးလေးကြီးကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ဦးလေးကြီးကလည်း
သူ့စကားတစ်ခုခုမှားသွားပြီမှန်း သိလိုက်တယ်။

“ရှင် သူ့ကိုခါးကုန်းလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ။ ပြီးတော့ရှင်သူ့ကျောကုန်း
ကိုလည်း လက်နဲ့ ဟိုပုတ်ဒီပုတ် မပုတ်ပါနဲ့ ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဒေါ်လေးရဲ့ စူးရှစကားမှာ သူ ငိုက်ကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ ညှိုးငယ်
တဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပဲ ပြန်သွားရှာပါတယ်။ ကျွန်တော်က ခါးကုန်းလေးမ
ဟုတ်ပါဘူး။ ကျောကုန်းက ဖောင်းနေလို့ ခါးကကုန်းသလိုဖြစ်နေတာပါ
။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျောကုန်းဖောင်းနေတဲ့ သူလည်း မဟုတ်ပါ
ဘူး။

နားရှုပ်သွားကြပြီ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်
ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောပြသွားပါမယ်ဗျာ။

ဒေါ်လေးက အိမ်ထဲက မီးကြိုးတွေကို လိုက်ကြည့်ပြီးအလိုမကျဖြစ်
နေတယ်။ အလုပ်ကတော့ မြန်မြန် ရှာရမှာ ပဲလို့ သူ့ဘာသာတစ်ယော

က်တည်း ပြောနေသေးတယ်။ ဒေါ်လေးက အဲဒီလို အသံထွက်ပြီး ရေရွတ် တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်မှာ နေခဲ့ကြတယ်။ ပထမသုံးလေးရက်မှ ညညတွေ ကျွန်တော် အိပ်မရဘူး။ အိပ်တဲ့ နေရာအပြောင်းအလဲဖြစ်လို့ လည်း နေမှာ ပါ။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းရှိတဲ့ အနက် ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါ်လေးက တစ်ယောက်တစ်ခန်းနေကြတယ်။ ညတွေတော်တော်နဲ့ အိပ်မရတော့ ကျွန်တော် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှာ ပဲ ထိုင်နေလိုက်တယ်။ ငှက်အိမ်က လေးကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟိုဘက်အိမ်ရှေ့ကခြံထဲမှာ စုပုံထားတဲ့ ကားဘီးတာယာ ကြီးတွေ ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဝေးကကြယ်တွေကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်နေလိုက်တာပဲ။

ဒါပေမဲ့ မြို့ပြကောင်းကင်ကြီးဟာ ကျဉ်းမြောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်။ ကြယ်တွေကိုကြည့်တော့ မြင့်မားတဲ့ တိုက်တာတွေဆီက မမှတ်သေးတဲ့ မီးရောင်တွေက အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂိုဒေါင်သဏ္ဌန်အိမ်ကလေးရဲ့ ရှေ့မှာ မော်တော်ကားတစ်စီး ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လုပ်လို့ ရတဲ့ မြေကွက်ကလေး ရှိတယ်။ အဲဒီ မြေကွက်ကလေးမှာ ပဲ ကျွန်တော် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ပြီး အချိန်တွေကိုဖြုန်းတီး နေလိုက်တယ်။ ဆွေးဟောင်းနေတဲ့ သစ်သားချောင်းတွေနဲ့ ယိုင်နွဲ့နွဲ့ ကာရံထားတဲ့ စည်းရိုးလေးကိုကိုင်ပြီး အပြင်က လမ်းဘက်ကို လည်း ငေးကြည့်နေမိသေးတယ်။ အဲဒီ လမ်းတစ်လျှောက် ဘာတွေရှိမလဲ။ ဒီညာဘက် လမ်းက ရှုခင်းတွေကိုတော့ ကျွန်တော်တစ်ခါမြင်ဖူးပြီး သားပါ။ ဒီအိမ်ကို စလာတုန်းက Taxiပေါ်ကနေ ကျွန်တော်မြင်ဖူးခဲ့တာလေ။ ဒီအိမ်ရောက်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော်အပြင်မထွက်ဖြစ်တော့ဘူး ။ အပြင်မှာ လူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ လူများ တဲ့ နေရာကို သွားတာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငရဲတွင်းထဲ ဝတ်လစ်စလစ် ခုန်ချ လိုက်တာနဲ့ အ

တူတူပါပဲ ။

စိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်တကယ့်ကို အိမ်အပြင်
လောကကြီးဆီ သွားချင်တာပေါ့ ။ ဒီမြို့က
ကျွန်တော်တကယ့်ကိုအိမ်အပြင်လောကကြီးဆီသွားချင်တာပေါ့။ ဒီမြို့
ကကျွန်တော်နဲ့ ရွယ်တူကလေးတွေဟာ ဘာတွေ လုပ်တတ်ကြသလဲ။
ဘယ်လိုအဝတ်အစား တွေ ကို ဝတ်ကြသလဲ။ စားစရာ သွားရည်စာ အ
ဆန်းအပြား တွေ စားတတ်ကြမှာ ပဲ အချင်းချင်းတွေ့ကြရင် ဘယ်လိုစ
ကားတွေနဲ့ နှုတ်ဆက်ကြသလဲ။ လူကြီးတော်တော် များများကကော အိ
မ်ပိုင်ရှင်ဦးလေးကြီးလို သဘောကောင်းတတ်ကြသလား။ အင်း . . .သူ
ကလည်း ကျွန်တော့်ကို ခပ်ဆန်းဆန်းဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှန်းမ
သိသေးလို့ သဘောကောင်းပြနေတာ နေမှာ ပါ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်မှာ နေလာခဲ့တာ (၁၀)ရက်ကျော်သွားခဲ့ပါ
ပြီ။ ကျွန်တော် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင် မထွက်မိအောင် ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ပါပဲ
။ ဒေါ်လေးကတော့ အလုပ် တစ်ခုကို အပူတပြင်းလိုက်ရှာနေတယ်။ စ
က်ရုံတစ်ခုထဲမှာ သူအလုပ်ရလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီ ကဓာတ်ငွေ့အနံ့
တွေကို မခံနိုင်လို့ သူနောက်ရက်မှာ ပဲ အဲဒီ အလုပ်ကထွက်လိုက်တယ်။

အဲဒီ နေ့က အလုပ်ဆင်းပြီး အိမ်ပြန်လာတဲ့ ဒေါ်လေးပုံစံကလောင်
မီးကျနေတဲ့ တောထဲက ထွက်ပြေး လွတ် မြောက်လာတဲ့ သေလုမျောပါး
တိရိစ္ဆာန်ငယ် လေးတစ်ကောင်လိုပါပဲ။” တော်တော် ဆိုးတဲ့ ဓာတ်ငွေ့
တွေ ပဲ”လို့ သူပြောသေးတယ်။ကျွန်တော်ကို ပြောတာကတော့ ဘယ်ဟု
တ်မလဲ။ ထုံးစံအတိုင်းသူ့ဘာသာသူ ရေရွတ်တာပေါ့။ နောက်တော့သူသ
တင်းစာတွေ ကြော်ငြာစာတွေ ထဲမှာ ကြိုးစားရှာပါတယ်။အခုထိတော့
ဘာအလုပ်မှ ထပ်မရသေးပါဘူး။ အပြင်ကပြန်လာလို့ အိမ်ရောက်ရင်

လည်း သူ့ပစ္စည်းတွေကို နေရာချထားတယ်။ အခုထိကိုမိုးကာအိတ်လေး သုံးလေး အိပ်ထဲက ပစ္စည်းတွေကို စိတ်တိုင်းကျနေရာ မချနိုင်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒေါ်လေးက အဲ့ဒီလိုအိမ်မှုကိစ္စတွေကိုလည်း စိတ်ဝင်တ စားလုပ်တတ်တယ်။အင်း .. သူလုပ်မှ ပြီးမယ့်ကိစ္စတွေလို့ လည်း သူသိ ထားလို့ ပါ။ ကျွန်တော်ဝင်ကုလို့ လည်း မဖြစ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ မိုးမီး လောင်တယ်ဆိုတဲ့ စကား ကို ကြားဖူးမှာ ပေါ့။ အဲ့ဒီအတိုင်းပေါ့။

ဒေါ်လေးဟာ တာဝန်ယူစိတ်ပြင်းထန်သူပါ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဆွေမျိုး သားချင်းဆိုပေမယ့်သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခင်တဲ့ စိတ် ရှိမရှိမသိရပါဘူး။ သူကျွန်တော်မနှစ်မြို့ တာဝင်ရှိလို့ ခံရတာ ပဲဆိုပြီး သတ်မှတ်ထားတာ တွေကိုတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်လနေလို့ တစ်ခါ စကားမပြောဘူး။ စားချိန်တန်ရင်တော့ ကျွန်တော်စားဖို့ လာပေးတတ် တယ်။ ဒါမှ မဟုတ် စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ပေးထားတတ်တယ်။နဂိုကလည်း အေးပြီး ငြိမ်တဲ့ သူပါ။ ကျွန်တော့်ကြောင့် စိတ်ဒဏ်ရာ တွေရပြီး ပို အေးစက်လာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့အခုထိကျွန်တော့်ကိုငြိုငြင်လျှက်တောင် ရှာဖွေကျွေးမွေးနေသေးတယ်။အဲ့ဒီအတွက် တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းပြချက်ကတော့ သူဟာ သူ့ညီမလေး (ကျွန်တော့အမေ)ကိုသိပ်ပြီးသံ ယောဇဉ်ကြီးလို့ ပါပဲ။

အင်း ..သူမြန်မြန်အလုပ်ရဖို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်းပါတယ်။

* * *

အဲ့ဒီဆုတောင်းမြန်မြန်ပြည့်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် မကြာခင် ရက်ပိုင်းမှာ ပဲ ဒေါ်လေးဟာ အိမ်ကိုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပြန်ရောက်လာ ပါတယ်။ သူ့စိတ်ပျော်နေတဲ့ ပုံစံက သိပ်သိသာပါတယ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ မပြီးဆုံးနိုင်အောင် ဆိုနေတတ်တယ်။ တီးတိုးဆိုတာမို့ ဘာသီချင်းမှန်းလည်း မသိရဘူး။ သူပျော်နေရင် စားကောင်းသောက်ဖွယ် တစ်ခုခုလည်း လုပ်ကျွေးတတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း စကားတွေရှာပြောလာတတ်တယ်။ အဲဒီ အချိန် ကျွန်တော် သီချင်တာတွေမေးလို့ ရတတ်တယ်။

“ငါအလုပ်နှစ်ခုတောင် ရလာခဲ့တယ်”

လို့ ဒေါ်လေး ဝမ်းသာမြူးတူးစွာပြောတယ်။ တစ်ခုကတော့မြို့ထဲက လူစည်ကားတဲ့ နေရာ တွေမှာ လက်ကမ်းကြော်ငြာစာတွေလိုက်ဝေရတဲ့ အလုပ်ပါ။ နောက်တစ်ခုကတော့ အိမ်မှာ ပဲ သက်သောင့်သက်သာ လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ပါ။ မြို့ထဲက ပင်မင်းဆိုင်ကနေ လျှော်ပြီးသား အဝတ်အစားတွေကို ယူပြီး မီးပူတိုက်ပေးရမယ့် အလုပ်ပေါ့။

“အဲ့ဒီအလုပ်နှစ်ခုနဲ့ ဆို ငါတို့ စားလောက်မှာ သေချာတယ်”

လို့ လည်း ကျေကျေနပ်နပ်ပြောသေးတယ်။ ဒေါ်လေးဆီက မြင့်မားတဲ့ အနာဂတ်တွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အစီအစဉ်တွေ စကားလုံးတွေ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။ သူဟာ ဒီလိုသင့်တင့်တဲ့ နေထိုင်မှု လေးနဲ့ ပဲ ကျင့်သားရနေသူလား။

ဒါမှ မဟုတ် တကယ်ပဲ ရောင့်ရဲနိုင်စွမ်းတဲ့ သူလားကျွန်တော်တွေ့ရခက်ပါတယ်။

သူ အလုပ်ရပြီဆိုလို့ ကျွန်တော်အရမ်းပျော်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တောင်းဆိုချင် တာတစ်ခုအတွက် လည်း ချင့်ချိန်နေမိတယ်။ လူတွေကသူတို့ စိတ်ပျော်နေတဲ့ အချိန်၊ စိတ်ကောင်းဝင် တဲ့ အချိန် သူတို့

ကိုအခွင့် တောင်းတဲ့ ကိစ္စတချို့ကို ခွင့်ပြုတတ်ကြတယ်။ကျွန်တော်မဝံ့မရဲနဲ့ ပဲ ဒေါ်လေးကို ခွင့်တစ်ခုတောင်းလိုက်ပါတယ်။

“ဒေါ်လေး . . .ကျွန်တော် အပြင်ဘက်ခဏလျှောက်ကြည့်ချင်တယ်”

ဒေါ်လေးခဏငြိမ်သွားတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ခွင့်မတောင်းဘဲ ခိုးထွက်လို့ တော . . .ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သူ့ကိုမလေးမစားမပြုချင်ဘူး။ သူဟာကျွန်တော်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ဆွေမျိုးလေ။ ကျွန်တော့် အပေါ် ကြီးမားတဲ့ သူ့ကျေးဇူးတရားတွေကိုစကားလုံးတွေနဲ့ ဖော်ပြပြောဆိုရမှာ တန်ဖိုးလျော့ပါတယ် ။ ဒေါ်လေးက သူ့အင်္ကျီဟောင်းတစ်ခုက ဖဲပွင့်ကလေးတွေရဲ့ အနားစတွေကို ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်နေရင်း ပြောတယ်။

“သွားပါ . . .အပြင်မှာ မင်းမမြင်ဖူးတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။မင်းလက်တွေ့ကိုတော့ မင်းသတိ ထားရမယ်”

ကျွန်တော်ဝမ်းသာစွာနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့

“ဟုတ်ကဲ့”

အဲဒီလိုခွင့်ပြုလိုက်ပေမယ့် ဒေါ်လေးရင်ထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အိမ်အပြင်ဘက်မှာ ဘာတွေရှိမလဲဆိုတာ ကို ပြတင်းပေါက်ကနေ ငေးကြည့်နေရုံလောက်နဲ့ မတင်းတိမ်နိုင်တော့ ခက်တယ်။ အဲဒီ နောက် ကျွန်တော်ဟာ အပြင်ထွက်ဖို့ အထူးတလည် ပြင်ဆင်ရပါတော့တယ်။ အင်္ကျီလက်ရှည် ထူထူကြီးတစ်ထည်ကို အပေါ်ကနေ ထပ်ဝတ်လိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဖောင်းနေတဲ့ ကျောကုန်းဘက်ကိုလည်း လက်နဲ့ စမ်းကြည့်မိသေးတယ်။ အဆင်ပြေပါတယ်လေ။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေပါတယ်။ ဆုချီးမြှင့်မယ့် စင်ပေါ်ကို တက်မှာ လည်း မဟုတ်၊ အမြင့်ကပြုတ်ကျတော့မှာ လည်း မဟုတ်

တ်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော် ရင်တွေခုန်နေပါတယ်။ အိမ်ပေါက်ဝမှာ ဖိနပ်ကြိုးကို
ငုံ့ချည်နေတုန်း ဒေါ်လေးက အနားရောက် လာပြီး ပြောသေးတယ်။

“လူရှုပ်တဲ့ နေရာကို သွားမိရင် တော့မင်းရောငါရော
ဒုက္ခရောက်ရမှာ ကို မမေ့နဲ့ ”

တဲ့ ။ ကျွန်တော် အသာခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဒေါ်လေး အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ကျွန်တော် အိမ်ပြင်ထွက်ခဲ့တယ်။

* * *